

[Arbejdsministeren]

Vismændene har to forslag til løsning af dette problem. Finansieringen af arbejdsløshedsforsikringen omlægges, så arbejdsmarkedets parter får et større økonomisk ansvar og ledigheden kan fordeles mere ligeligt ved hjælp af uddannelsesforanstaltninger. Regeringen er enig i dette sigte og vil lægge op til, at vægten i arbejdsmarkedspolitikken i højere grad lægges på den aktive indsats og i mindre grad på den passive forsørgelse.

På uddannelsesområdet må indsatsen – efter indgåelsen af ATB-forliget – også omfatte en større del af den samlede arbejdsstyrke. Særlig den gruppe, der regelmæssigt er i beskæftigelse, men som har en relativt høj ledighedsrisiko, synes at have et betydeligt efteruddannelsesefterløb. Kodeordene for indsatsen skal være: størst mulig kvalitet for den enkelte, anerkendelse af uddannelserne på arbejdsmarkedet og i andre uddannelsessystemer, bedre tilpasning til de aktuelle behov, samt at omkostningerne må søges begrænset ved at satse på uddannelse i fritiden, og at de herudover i videst muligt omfang pålignes produktionen.

Diskussionen af det fremtidige dagpengesystem bør ske ud fra de formål, systemet skal varetage. Vismændene lægger vægt på incitamenter til løntilbageholdenhed, men også regelforenkling, overskueligheden for brugerne og fremme af mobilitet og bevægelighed på arbejdsmarkedet bør indgå. Herudover bør reglerne for dagpengenes fremtidige dækning overvejes.

Regeringen har til hensigt, når midtvejsforhandlingerne er afsluttet, at indbyde arbejdsmarkedets parter til en ny runde trepartsforhandlinger om strukturproblemerne på arbejdsmarkedet, herunder om indretningen af det fremtidige dagpengesystem.

I. Indledning

Det Økonomiske Råds Formandskab – vismændene – fremlagde i juni en interessant rapport om *strukturen og tilpasningsmekanismerne på det danske arbejdsmarked*. Vismændene konkluderer på baggrund af deres undersøgelser, at arbejdsmarkedet på en række afgørende punkter indeholder systemfejl, der er med til at vanskeliggøre løsningen af Danmarks økonomiske problemer. Vismændene stiller samtidig en række forslag til afhjælpning heraf.

Regeringen finder, at vismændene med rapporten har leveret et udmærket oplæg til debat om arbejdsmarkedets strukturproblemer. Nærværende redegørelse indledes derfor med en oversigtsmæssig gennemgang af vismandsrapporten ledsaget på væsentlige punkter af bemærkninger til vismændenes undersøgelsesresultater og anbefalinger.

Det er herefter regeringens håb, at Folketingets partier giver sig til kende i en fordomsfri debat om emnet, hvis betydning – i lyset af de aktuelle udsigter for den danske økonomi – må være åbenbar.

II. Vismandsrapporten

Der kan næppe være uenighed om vismændenes udgangspunkt: At den nuværende ledighed er alt for høj, samtidig med at det store betalingsbalanceunderskud og den store udlandsgæld udgør en effektiv spærring for at nedbringe ledigheden ved en mere traditionel efterspørgselsstimulerende politik.

Vismændene anerkender, at en stram indkomspolitik vil være et middel til at øge beskæftigelsen og på længere sigt nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Det anføres dog samtidig, at de seneste hjemlige erfaringer tyder på, at det er forbundet med *store vanskeligheder at realisere de indkomspolitiske mål*, og at dette i høj grad må henføres til strukturelle forhold på arbejdsmarkedet.

Der mangler incitamenter til løntilbageholdenhed

Ifølge vismændene er hovedproblemet, at der for det store flertal af lønmodtagere ikke er noget incitament til at udvise løntilbageholdenhed. Dette skyldes, at denne store del af lønmodtagerne har ringe risiko for at blive ledige i længere tid, fordi ledigheden er meget skævt fordelt. Vismændene nævner, at ca. 80.000 personer (3 pct. af arbejdsstyrken) i perioden 1979–84 bar en fjerdedel af den samlede ledighed.

De store lønmodtagergrupper, der har en ringe ledighedsrisiko, mærker således ikke de skadelige virkninger af for høje lønstigninger på deres egen krop. Problemerne skærpes ifølge vismændene af, at de pågældende grupper er dem, der har mest indflydelse på løndannelsen.

[Arbejdsministeren]

Vismændene har to forslag til løsning af dette problem: Samtlige lønmodtagere gøres økonomisk medansvarlige for lønudviklingen ved, at statens bidrag til arbejdsløshedsforsikringen omlægges til bloktilskud. Det andet forslag sigter på at fordele ledigheden mere ligeligt ved hjælp af uddannelsesforanstaltninger.

Herudover drøfter vismændene, hvorvidt ændrede aflønningsformer eller overskudsdeling kan have en gunstig virkning på lønudviklingen. Det er regeringens opfattelse, at virksomhedsbaserede ordninger vil kunne befordre en højere produktivitet og en større grad af motivation hos de ansatte.

Dagpengesystemets uheldige virkninger

Ifølge vismændene vil en overgang til bloktilskudsfinansiering af dagpengesystemet betyde, at medlemskontingenterne vil stige, når for høje lønstigninger fører til en stigende ledighed. Dermed vil lønmodtagerne som gruppe have en interesse i at holde lønstigningstakten nede. I det nuværende system er der ingen direkte sammenhæng mellem medlemmernes kontingenter og ledighedens omfang.

Det udmeldelsesproblem, der kan opstå, når en stigende ledighed får kontingenterne til at stige, har vismændene to forslag til løsning af. Enten kan medlemskabet af en a-kasse gøres obligatorisk, eller også kan der opkræves en øremærket skat på alle lønmodtagere, der afhænger af ledighedens størrelse, samtidig med en reduktion af de generelle skatter (som er uafhængige af ledighedens omfang).

Det er regeringens principielle holdning, at finansieringen af dagpengesystemet bør ændres, så lønmodtagerne får et økonomisk medansvar for de øgede udgifter som følge af ledighedsstigninger (og tilsvarende fordele ved ledighedsfald). Det skal dog på den anden side ikke skjules, at der knytter sig ganske store problemer til den konkrete udformning af et sådant finansieringssystem.

Men også andre dele af dagpengesystemet kan tænkes at stå i vejen for en bedre tilpasning på arbejdsmarkedet og dermed for en reduktion af den strukturelle arbejdsløshed. Vismændene anfører om *dagpengenes størrelse*, at der skal ske en markant sænkning af det generelle dagpengeniveau for at påvirke løndannelsen nævneværdigt.

Vismændene påpeger dog samtidig, at *dagpengenes dækningsgrad* er størst – 90 pct. – for de lavtlønnede. Selv om de lavtlønnede (ikke-faglærte) oftest har den største ledighedsrisiko, indebærer dette en klar svækkelse af incitamentet til løntilbageholdenhed også for denne gruppe. Samtidig spiller lavtlønsgrupperne en væsentlig rolle ved overenskomstforhandlingerne som følge af den vægt, fagbevægelsen tillægger den solidariske lønpolitik. Deraf følger, at dagpengenes dækningsgrad for de lavtlønnede kan spille en ikke ubetydelig rolle for løndannelsen.

Vismændene anfører, at dagpengereglerne også kan have en uheldig indflydelse på virksomhedernes adfærd. Dette gælder – i lighed med forholdene for lønmodtagerne – i relation til finansieringen af dagpengene. Hertil kommer, at de favorable dagpengeregler i en række henseender kan siges at indeholde elementer af *skjult erhvervsstøtte*. Vismændene hæfter sig ved, at hjemsendelsesledighed har et ret stort omfang, og foreslår op til 1-2 ugers opsigelsesbeløb. For at undgå forringelser af konkurrenceevnen foreslås det dog samtidig, at pengene tilbageføres til virksomhederne.

Det er regeringens opfattelse, at det forhold, at dagpengeretten træder i kraft øjeblikkelig, mindsker virksomhedernes incitamenter til at undgå hjemsendelser f.eks. ved hjælp af bedre planlægning.

ATB-forliget, hvor det er aftalt, at virksomheden skal betale den første ledighedsdag, har til hensigt at forøge incitamenterne til, at de to parter i fællesskab arbejder på at undgå hjemsendelser.

Uddannelsessystemets betydning for arbejdsmarkedet

Vismændenes andet forslag til en styrkelse af incitamenterne til løntilbageholdenhed er, at *ledigheden fordeles mere ligeligt*. En væsentlig faktor, der afgør den enkeltes ledighedsrisiko, er vedkommendes uddannelse. En uddannelsesindsats over for de svagere grupper på arbejdsmarkedet vil derfor medvirke til en mere ligelig fordeling af ledigheden.

Regeringen er enig i denne vurdering. En forstærket uddannelsesindsats har dog et videre og mere væsentligt sigte. Et løft i arbejdsstyrkens kvalifikationer vil være et betydningsfuldt bidrag til at formindske økonomiens balance-

[Arbejdsministeren]

problemer. Den samlede beskæftigelse vil kunne øges, og virksomhederne vil kunne få muligheder for at trække på mere kvalificeret arbejdskraft.

Vismændenes fremstilling af problemet indeholder to centrale påstande. For det første siges det, at der for visse grupper af unge kan mangle tilstrækkelige *initiamenter til at vælge en uddannelse*. Det gælder i særlig grad unge, der har etableret sig på arbejdsmarkedet som ufaglærte. Dette hænger sammen med, at helt kortsigtede hensyn til de øjeblikkelige muligheder for at opnå en arbejdsindkomst – og eventuelt i forlængelse heraf relativt høje dagpenge – i visse tilfælde kan betyde, at den pågældende ikke starter eller måske mere sandsynligt ikke fuldfører en uddannelse.

Det er blandt andet sådanne situationer, der gør, at regeringen ser med sympati på vismændenes forslag om at indføre »indslusningsløn«. Hertil kommer, at indslusningsløn – i de tilfælde, hvor de pågældende ikke ønsker en uddannelse – kan medvirke til at øge beskæftigelsesmulighederne for de unge i den fase, hvor deres erhvervs erfaring er beskeden og deres ledighedsrisiko derfor er høj.

Regeringen skal derfor opfordre arbejdsmarkedets parter til seriøst at drøfte indførelsen af indslusningsløn, ligesom regeringen som offentlig arbejdsgiver vil tage spørgsmålet op med organisationerne.

Vismændenes anden hovedbetragtning er, at en stor del af indsatsen må rette sig mod *efteruddannelse* af voksne (ældre) personer, der er i regelmæssig beskæftigelse, men som ikke har nogen kompetencegivende uddannelse. Regeringen deler fuldt ud dette synspunkt. Det er en forudsætning for løsning af de næste 10–15 års samfundsøkonomiske problemer, at der sættes på en forøget efter- og videreuddannelse af de personer, der allerede er på arbejdsmarkedet.

III. Regeringens oplæg til debat

En voksenuddannelsesreform for hele arbejdsstyrken

Ved det netop indgåede ATB-forlig er de langtidslediges uddannelsesbehov blevet søgt tilgodeset. Tiden er derfor kommet til, at indsatsen nu også må omfatte en større del af den samlede arbejdsstyrke. Især synes den gruppe,

der regelmæssigt er i beskæftigelse, men som har en relativt høj ledighedsrisiko, at have et efteruddannelsesefterslæb. Samtidig må en forøget efteruddannelsesindsats også afspejle erhvervenes behov.

Der skal sættes bevidst på, at uddannelsesindsatsen gør det muligt for mange personer på arbejdsmarkedet at trække sig selv op ved hårene og blive væsentlig dygtigere. For at dette kan lade sig gøre, må to hovedforudsætninger være opfyldt:

- 1) Uddannelsen skal være af størst mulig kvalitet for den enkelte deltager.
- 2) Det skal sikres, at uddannelsen giver flere adgangsmuligheder (»blåstempling«) til det videre uddannelsessystem eller til arbejdsmarkedet.

Uddannelsesindsatsen skal indeholde elementer, der forbedrer arbejdsstyrkens almene kvalifikationer, f.eks. i fremmedsprog eller matematik/fysisk.

Hvis uddannelsen skal være af *størst mulig kvalitet* for den enkelte deltager, forudsætter det større fleksibilitet i det samlede uddannelsessystem. Uddannelsessystemet skal derfor være langt mere orienteret mod den enkelte brugers behov.

Specielt vil der blive behov for at udvikle uddannelserne til et netværk, således at der tilbydes flere enkeltfag og deltidsuddannelser. Den enkelte bruger skal ikke tvinges til at modtage mere uddannelse, end han eller hun har behov for. Og brugerne skal heller ikke tvinges til at modtage uddannelse i en bestemt form på fuld-tidsbasis.

De kompetencegivende uddannelser skal desuden give mulighed for en eller anden form for »blåt stempel«, der kan bruges til noget, f.eks. til at opnå ansættelse et nyt sted eller opnå større sikkerhed i den nuværende ansættelse. F.eks. skal en ikkefaglært kunne opnå samme status som en faglært ved at modtage uddannelse – og skal kunne få denne status anerkendt på arbejdsmarkedet. I den forbindelse skal naturligvis også inddrages den relevante praktiske erfaring, som den ikkefaglærte måtte have.

Denne indsats for at sikre flere adgangsmuligheder skal være et element i et generelt forsøg på at nedbryde forældede faggrænser på arbejdsmarkedet.

[Arbejdsministeren]

Det er særlig vigtigt, at efteruddannelsen svarer til kvalifikationsbehovene i den enkelte virksomhed. Indhold og omfang af de erhvervsrettede uddannelser skal derfor tilpasses bedre til de aktuelle behov:

- Arbejdsmarkedsuddannelserne må gennem angivne uddannelsesmål, der ofte vil gå på tværs af faggrænser og brancher, udvikle moduler/forløb, der er rettet mod særlige behov på arbejdsmarkedet. Der må ske en fortsat udvikling af de virksomhedstilpassede kurser og den indtægtsdækkede virksomhed.
- Et bidrag til den markedsstyrede del af uddannelsesindsatsen vil kunne tilføres via kurser under Undervisnings- og Forskningsministeriets efter- og videreuddannelseslov.
- Som et væsentligt og nyt bidrag til uddannelsesindsatsen skal nævnes lovforslaget om erhvervsrettet voksenuddannelse. Lovforslaget tilsigter blandt andet at udvide optagelsen på de allerede eksisterende merkonom- og HD-uddannelser. Men det er også hensigten med loven at etablere en række nye uddannelses-tilbud via en modulisering af de samlede uddannelser.

Det vil være nødvendigt, at der på *regionalt niveau* er kapacitet til at opfange og styre efter de lokale efteruddannelsesbehov. Dette stiller krav til de lokale uddannelses- og arbejdsmarkedsmyndigheder om et øget samarbejde, men det stiller samtidig krav til virksomhederne om at synliggøre deres behov.

Virksomhederne må i forbindelse med en forøget efteruddannelsesindsats indstille sig på i højere grad at anvende interne besættelser kombineret med om- og opkvalificering af arbejdskraften fremfor som nu at forvente, at den rette arbejdskraft kan rekrutteres eksternt.

Regeringen vil fremsætte lovforslag om, at den kortuddannede del af arbejdsstyrken i nogen grad kan kompenseres for indtægtsbortfald i uddannelsestiden Orlov til uddannelse må om nødvendigt aftales mellem arbejdsmarkedets parter.

Uddannelsesomkostningerne bør i videst muligt omfang pålignes produktionen, blandt andet gennem virksomheds- og brugerbetaling, især når der er tale om virksomhedsspecifikke kvalifikationer. Det, der motiverer virksomhederne til efteruddannelse, er kvalitet, et passende kursustidspunkt og en god markedsføring – snarere end hensynet til omkostningerne.

Omkostningerne må søges begrænset ved at satse på uddannelse i fritiden. Det vil desuden blive undersøgt, om der kan skabes incitamenter til fremme af privat opsparing, der kan anvendes til efteruddannelsesformål. Finansieringen må herudover ske ved omprioritering af offentlige midler til ungdomsuddannelser og til dagpenge.

Regeringen vil lægge op til en drøftelse med arbejdsmarkedets parter om såvel formen for som den langsigtede finansiering af en voksenuddannelsesreform.

Det fremtidige dagpengesystem

Vismændene har som nævnt peget på flere grunde til, at dagpengesystemet bør reformeres. Gennem de senere år er en omlægning af finansieringen jævnlige blevet diskuteret, og man kan tænke sig flere forskellige modeller for en sådan reform. Det afgørende er imidlertid ikke, hvordan et nyt dagpengesystem konkret ser ud, men derimod at det opfylder nogle klare *formål*. Disse kan sammenfattes i følgende:

- Det skal medvirke til, at parterne på arbejdsmarkedet får et økonomisk medansvar, hvis for høje lønstigninger fører til et højt dagpenge-niveau eller til stigende arbejdsløshed,
- det skal bidrage til, at de nødvendige strukturtilpasninger på arbejdsmarkedet kan finde sted,
- det skal sikre, at mobiliteten og bevægeligheden på arbejdsmarkedet øges,
- det skal medføre, at vi for borgerne opnår et enkelt og overskueligt arbejdsløshedsforsikrings-system, der samtidig giver borgerne nogle valgmuligheder,
- det skal bevirke, at systemet bliver enklere at administrere.

Vismændenes bloktilskudsprincip vil i den rendyrkede form betyde, at der fastsættes et bestemt beløb til dækning af dagpengeudgifterne i den enkelte a-kasse, hvorefter det er op til a-kasserne at opkræve resten hos deres medlemmer. Et sådant system vil betyde, at kontingenterne vil variere ganske meget, når ledigheden ændrer sig. En anden konsekvens vil være, at der vil forekomme betydelige variationer mellem kontingenterne til de enkelte a-kasser.

Anvendelse af et rent bloktilskudsprincip ved finansieringen af dagpengeudgifterne udgør den diametrale modsætning til den nuvæ-

[Arbejdsministeren]

rende finansieringsform. I dag er det statskassen, der alene finansierer omkostningerne ved en stigning i ledigheden. Med et rent bloktilskudssystem vil det i stedet være medlemmerne i de enkelte a-kasser, der alene finansierer de forøgede omkostninger ved en ledighedsstigning. Man kan imidlertid tænke sig mange finansieringsmodeller, der befinder sig imellem disse yderpunkter, herunder også at knytte kontingenterne direkte sammen med lønstigningstakten.

For at opnå en række af de formål, som fremtidens dagpengesystem skal leve op til, må også ydelsessiden inddrages i overvejelserne. En mulighed er at indrette systemet, så ydelsesniveauet – og samtidig kontingentet – i højere grad end i dag kommer til at afspejle den enkeltes behov og ønsker.

Det er regeringens opfattelse, at der er *behov for en grundig analyse af forskellige modellers udformning og konsekvenser*, hvorfor regeringen vil tage spørgsmålet op til en drøftelse med arbejdsmarkedets parter. Det er regeringens hensigt at fremsætte forslag til en mere grundlæggende ændring af dagpengesystemet og dets finansiering i næste folketingssamling.

Herudover er der grund til at overveje reglerne for *dagpengesystemets fremtidige dækning*. Af to grunde. For det første kan en kraftig styrkelse af efteruddannelsesindsatsen ikke gennemføres uden en omprioritering af de offentlige udgifter. For det andet kan der ikke ses bort fra, at dagpengesystemet i sin nuværende form medvirker til at fastholde ledige i en uønsket passivitet. Hertil kommer, at de nuværende regler bevirker, at virksomheder og arbejdstagere i en del situationer har en fælles interesse i at foretage dagpengetænkning.

Det er regeringens opfattelse, at dagpengesystemets hovedopgave er at kompensere arbejdskraften for indkomstbortfald i forbindelse med ufrivillige arbejdsløshedsperioder. Regeringen vil derfor lægge op til, at dagpengesystemet nøje skal gennemgås med henblik på at vurdere, hvilke dele af det der er med til at opfylde denne opgave, og hvilke dele der i højere grad tjener andre formål.

I denne sammenhæng er det væsentligt at slå fast, at en øget efteruddannelsesindsats giver arbejdsstyrken og virksomhederne nogle fordele. Herudover må de enkelte elementer i dagpengesystemet nøje afvejes i lyset af den på-

virkning, disse måtte have på arbejdsmarkedets mobilitet.

Regeringen har allerede taget fat på denne opgave med forslaget om, at arbejdsgiverne skal betale for den første ledighedsdag. Dette forslag skal ses som et forsøg på at fjerne elementer i dagpengesystemet, som formodes at have en ugunstig adfærdspåvirkning hos virksomheder og arbejdstagere.

Den aktive indsats må understøttes

Den forøgede efteruddannelsesindsats lægger op til, at vægten i arbejdsmarkedspolitikken i højere grad lægges på den aktive indsats og i mindre grad på den passive forsørgelse. Regeringen finder det helt afgørende, at denne linie følges op på flest mulige andre områder.

En voksenuddannelsesreform må tilrettelægges således, at der i videst muligt omfang sker en *oplødning af faggrænserne* for derved at fremme den faglige mobilitet og imødegå flaskehalse.

En af måderne, dette kan sikres opfyldt på, er at stille større krav til deltagerne i efteruddannelsesaktiviteterne. Disse større krav skal ses i sammenhæng med det tilbud, efteruddannelse er for den enkelte. I den forbindelse vil regeringen nøje overveje, om der er behov for en tilpasning af *rådighedsreglerne* i arbejdsløshedsforsikringssystemet.

Den enkeltes holdning og muligheder for at flytte sig på arbejdsmarkedet afhænger også af en lang række andre forhold. Her kan nævnes: Familiens afhængighed af to indkomster, børneinstitutionsf forholdene samt forholdene på boligmarkedet, herunder blandt andet huslejespænd i udlejningsmassen. Regeringen er positivt indstillet over for forslag og ideer til, hvordan den *geografiske mobilitet* kan øges.

De unges forhold på arbejdsmarkedet vil blive påvirket af den demografiske udvikling. Unge nyuddannende kan nemt gå hen og blive en mangelvare på fremtidens arbejdsmarked. Dette bør virksomhederne være opmærksomme på, dels fordi virksomhederne har en egeninteresse heri, dels fordi de har et medansvar for at uddanne de unge.

Herudover skal det sikres, at løn- og støtte-regler ikke forringer de unges incitament til at uddanne sig. Regeringen vil mere konkret overveje, hvilke muligheder den har for at fremme anvendelse af *indslusningsløn* for dem, der på-

[Arbejdsministeren]

begynder et arbejdsmarkedsforløb. Spørgsmålet om *støttenhamonisering* for unge må bringes ind i billedet. Det er nødvendigt, at de forskellige støtteregler for unge – dagpenge, uddannelsesstøtte, bistandshjælp m.v. – ikke lægger op til og fastholder de unge i en passiv tilværelse, men derimod tilskynder dem til aktivt at deltage på arbejdsmarkedet. Regeringen har i denne forbindelse stillet forslag om, at 18–19-årige bistandsmodtagere skal arbejde til gengæld for bistandshjælpen.

IV. Konklusion

Erkendelsen af, at vores økonomi – og særlig arbejdsmarkedet – indeholder systemfejl, betyder, at vi må tage mere drastisk fat om problemerne, end det hidtil har været tilfældet. Det er uacceptabelt for regeringen, at disse forhold medvirker til, at det danske samfund fortsat skal leve med en meget høj arbejdsløshed. Målsætningen må være, at der udformes en politik, der aktivt bidrager til den vækstproces, der er nødvendig, for at de danske balanceproblemer kan bringes ud af verden.

Den europæiske udvikling, vi bliver deltager i i de kommende år, vil forøge kravene til det danske erhvervsliv og dermed også til den danske arbejdskraft. Dette understreger behovet for en *aktiv arbejdsmarkeds- og uddannelsesindsats*.

Det kræver, at ressourceindsatsen drejes. Der skal anvendes færre ressourcer til passivt at understøtte og kompensere. Og i stedet skal der anvendes flere midler til aktivt at omstille samt at om- og opkvalificere arbejdsstyrken. Men det kræver også en aktiv indsats af deltagerne på arbejdsmarkedet: virksomheder, de beskæftigede og de ledige. Disse må indstille sig på, at der i fremtiden vil være et betydeligt større behov for tilpasning og fleksibilitet.

Opgavens omfang må imidlertid ikke undervurderes.

Skal de nødvendige ændringer i arbejdsmarkedets struktur gennemføres, stiller det ganske store krav både til den offentlige indsats, til organisationerne og til virksomhederne og arbejdstagerne. *Alle deltagere på arbejdsmarkedet* må være indstillet på, at de har et *medansvar*.

Regeringen har til hensigt, når arbejdsmarkedets parter har afsluttet midtvejsforhandlingerne i foråret 1989, at lægge op til en *ny runde trepartsforhandlinger* om disse emner.

De økonomiske problemer, Danmark står over for i de kommende år, gør det nødvendigt at tænke ultradimensionelt. Det er regeringens håb, at den debat, der følger af denne redegørelse, vil blive præget af, at alle går til opgaven uden fordomme og forudfattede meninger. Det er også en forudsætning, at alle relevante spørgsmål kan inddrages. Dette er den eneste mulighed for sagligt at få drøftet problemerne og dermed at nå frem til holdbare løsninger på dem.

Formanden:

Der er ikke mere at foretage lige nu. Men jeg kan oplyse, at betænkning er afgivet, og at arbejdet går så hurtigt, som det er praktisk muligt. Så vi vil være i stand til, tror jeg med stor sikkerhed, at genoptage mødet kl. 19.30.

Mødet udsat kl. 18.33

Mødet genoptaget kl. 19.30

Meddelelser fra formanden:**Tredje næstformand (Povl Brøndsted):**

Den som punkt 14 på dagsordenen opførte sag kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde. (*Glistrup: Jeg gør indsigelse!*)

Der må da foretages afstemning om, hvorvidt sagen kan behandles i dette møde.

Afstemning

For forslaget om afvigelse fra den i forretningsordenen fastsatte frist stemte 82 (S, KF, V, RV, CD, KRF og Steenholdt (GrønL.)), imod stemte 30 (SF og FP).

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Da der til dispensation kræves, at $\frac{3}{4}$ af de stemmende tilslutter sig forslag herom, er samtykke nægtet. Herefter skal jeg udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.45.

Mødet udsat kl. 19.36

Mødet genoptaget kl. 19.45

Formanden:

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

[Formanden]

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 20.00 med følgende dagsorden: (Se indledningen til næste møde).

Mødet hævet kl. 19.46
